

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 489/2015
04.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.Р., због кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Р., адвоката М.Ј.Б., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Крагујевцу К 45/13 од 15.01.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 76/15 од 27.01.2015. године, у седници већа одржаној 04.06.2015. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.Р., адвоката М.Ј.Б., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Крагујевцу К 45/13 од 15.01.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 76/15 од 27.01.2015. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крагујевцу К 45/13 од 15.01.2015. године, одбачен је као недозвољен предлог осуђеног Г.Р. да се казна затвора на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 45/13 од 02.04.2014. године изврши у просторијама у којима осуђени станује.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж2 76/15 од 27.01.2015. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног Г.Р. изјављена против решења Вишег суда у Крагујевцу К 45/13 од 15.01.2015. године.

Против наведених решења захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног Г.Р., адвокат М.Ј.Б., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тач. 2.) и 3) ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијана решења и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијана решења преиначи и одреди да ће се јединствена казна затвора у трајању

од једне године на коју је осуђен Г.Р. правноснажном пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 45/13 од 02.04.2014. године извршити тако што окривљени Г.Р. не сме напуштати просторије у којима станује у улици ... у Р., уз примену мере електронског надзора.

Врховни касациони суд је, доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу на основу одредбе члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним решењима повређен кривични закон у смислу члана 439. тач. 2) и 3) ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП и у вези са тим наводи да је окривљеи Г.Р. правноснажном пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 45/13 од 02.04.2014. године оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и продужено кривично дело послуга из члана 365. став 1. у вези члана 61. КЗ за која дела му је изречена јединствена казна затвора у трајању од годину дана, те да је окривљеном другостепена пресуда која је донета 27.07.2014. године, достављена 18.09.2014. године, након чега је окривљени 26.09.2014. године поднео захтев, а у смислу Закона о извршењу кривичних санкција који је важио до 01.09.2014. године, да му се омогући да наведену казну затвора издржава без напуштања просторија у којима станује уз примену електронског надзора. Због наведеног, бранилац сматра, да побијаним правноснажним решењима, захтев окривљеног није могао да се одбаци као недозвољен, а применом Закона о извршењу кривичних санкција који је ступио на снагу 01.09.2014. године, имајући у виду да је правноснажна пресуда којом је окривљеном изречена предметна казна затвора донета пре ступања на снагу тог закона, али да је окривљеном иста достављена након ступања на снагу тог закона због чега је окривљени предметни захтев поднео након ступања на снагу новог Закона о извршењу кривичних санкција, те у том смислу, по оцени браниоца, судови су у конкретном случају, приликом одлучивања о захтеву осуђеног требало да примене закон који је блажи за учиниоца, а то је Закон о извршењу кривичних санкција који је важио до 01.09.2014. године.

Међутим, иако је правноснажна пресуда којом је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године донета 27.07.2014. године, дакле за време важења Закона о изменама и допунама Закона о извршењу кривичних санкција ("Службени гласник РС", број 72 од 09. маја 2011. године), предлог за замену казне затвора казном „кућног затвора“ је окривљени у конкретном случају поднео 26.09.2014. године, након ступања на снагу новог Закона о извршењу кривичних санкција ("Службени гласник РС", број 55 од 23. маја 2014. године) који у делу прописаног поступка не предвиђа могућност да након правноснажности пресуде окривљени може поднети предлог да му се изречена казна затвора до једне године изврши без напуштања просторија у којима станује, то је по налажењу Врховног касационог суда, Закон о извршењу кривичних санкција који важи у моменту подношења захтева и који закон

регулише само поступак извршења кривичних санкција према пунолетним лицима, једини који се у конкретном случају може применити, нарочито имајући у виду да поступак извршења казне затвора у конкретном случају није ни започео.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је побијаним решењима повређен закон - члан 439. тачка 2) ЗКП, при чему је Врховни касациони суд имао у виду да у конкретном случају није у питању примена закона везана за кривично дело за које је окривљени правноснажно осуђен, већ питање који је закон и једино било могуће применити из поступка извршења казне.

Поред тога, а разматрајући истакнуту у захтеву повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, Врховни касациони суд налази, да у побијаним решењима није одлучивано о кривичној санкцији која ће се изрећи према окривљеном у погледу врсте и висине (а у вези које одлуке о кривичној санкцији би се евентуално могла истаћи повреда кривичног закона у смислу члана 439. тачка 3) ЗКП), већ о начину извршења већ изречене му казне затвора, што, као ни повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП коју бранилац у захтеву такође истиче, нису законски разлози из одредбе члана 485. став 4. ЗКП због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, па је, по оцени овог суда, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**